

det fremtidige Program, ligeoverfor den fremtidige Ordning af vore Skatteforhold er mere holdbar for os, saaledes at vi kunne gjøre den gjældende med større Eftertryk, hvis vi ikke nu komme til at forbruge Indkomstskattens Paaligningsregler den eneste Gang endnu, for hvilken den skal gjælde; thi da staar man efter de nye Valg uden at have noget Grundlag for Operationer i den af mig angivne Retning. Det er jo dog en Selvsølg, at naar vi ved at vedtage en Indkomstskat erkjende, at det nærlige Behov kræver en saadan Indkomstskat, kan man ikke siden samtidig med Indkomstskatten gjøre Fordring paa at faae Lettelse i andre Byrder. Anerkjende vi den Betragtning, som Flexallet gjør gjældende, at vi i et Aar som dette, hvor vi have en saa fortrinlig Fremgang og have en saa gunstig Finantslov, behøve som Supplementskat en Indkomstskat, saa kunne vi ikke ved denne Indkomstskat ad Aare faae nogen Nedsættelse i andre Byrder. Thi at foreslaa Nedsættelse i Bygningsafgiften ved at forhøje Brændevinsafgiften, det er at lade Arbejderen i Almindelighed betale, hvad kun den Enkelte nyder godt af, og den Slags Reformer ere kun en Marsch paa Stedet, som ikke vil føre væsentlig fremad mod det tilstræbte Maaal, derfor kunne vi ikke give vore Modstandere i denne Sag Medhold. Naar man derimod staar med Reglerne for en Indkomstskat, der dog kunde bruges en Gang til, og det nyvalgte Folkething da senere paa Basis af disse Regler, og under Bestræbelse efter at faae dem forbedrede og forandrede i den af mig antydede Retning, give Finantsbestyrelsen et Beløb til samme Tid, som de forskjellige andre Skatteløve ville foresligge atter til fornyet Forhandling, da ville begge disse Ting gaa Haand i Haand, og man vil da snarere paa begge disse Hovedpunkter opnaa gunstigere Resultater, end hvis man nu i Utid rykker ud med, hvad Trumfer man ellers har paa Haanden. Den ærede Ordfører henviste til Forholdet i tidligere Aar. Ganske vist, han har Ret i, at det vil føre bort fra Kjernepunktet i Striden, hvis man gaar for dybt ind i denne Sag. — Naar den ærede Ordfører imidlertid lod forlyde, som om 2 Millioner Kreditbeviser, der ere

foreslaaede indløste, hidrøre fra Krigsberedskabet i 1870, i alt Fald for en væsentlig Del, og at det derfor skulde betragtes, som om vi vare forpligtede til at dække dem af vore ordentlige Indtægter, da er dette jo, som bekendt, i en væsentlig Grad urigtigt, og jeg tror, at den ærede Ordfører i det Dieblit, han udtalte sig derom, ikke har stillet sig dette Spørgsmaal ret for Die. Det var kun $\frac{1}{4}$ Million forøgede Udgifter, der gik til Krigsberedskab, og $\frac{1}{4}$ Million, der gik til Forøgelse af Munderingsgjenstande, altsaa i Alt $\frac{1}{2}$ Million, som disse Bevægelser kostede; de øvrige Kreditbevisobligationer brugte man for at holde paa Statspapirerne i Reserfefonden i den Tid, da Papirerne vare i lav Kurs. Der kan altsaa kun være Tale om $\frac{1}{2}$ Million, og de ere formentlig mere end tilstrækkelig dækkede ved Aaret efter at udrede 2 Terminers Indkomstskat, hvorved man i indeværende Finantsaar har en betydelig Fremgang i Formuen ved Siden af de store Bevællinger til Jernbanerne. Det er altsaa haade Hensynet til den finantsielle Stilling og Hensynet til vort Haab om at reformere Skattelovgivningen i Fremtiden, der have bevæget den Del af Mindretallet, som jeg taler for, til at foreslaa Regtelse af en Indkomstskat i Aar. Der foreligger imidlertid et andet Moment, der for mig har større Betydning, end hvad jeg, saaledes som jeg har stillet mig til denne Sag, hidtil har gjort gjældende. Der er blevet fremsat først dunkelt og siden med større og større Tydelighed — uden at jeg dog egentlig tør paastaa, at det er blevet tydeligt nok — den Paastand fra den ærede Finantsministers Side, at Finantsloven i sine Hovedposter ikke forpligtede Regjeringen, eller for at nævne Tingene ved sit rette Navn; dersom man ikke bevilger en Indkomstskat, har Regjeringen Ret til, selv om Finantsloven kommer ud i den Skikkelse, hvori den er gaaet fra Folkethinget, at udsætte Gjennemførelsen af de vestjydske Baner. Dette er en Paastand, som ikke har fundet fuld Medhold hos Noget; saavidt jeg har fulgt Forhandlingerne, er der et juridisk Medlem her i Salen ligesom den meget ærede Justitsminister i det andet Thing, der ligesom have